

РОЗДІЛ 1

МЕР

Я зводжуся на ноги, коли він дозволяє.

Ланцюг тягне мене вгору, а вкритий гострими шпичками нашийник на горлі впирається у шкіру — щоправда, недостатньо, аби роздерти до крові. Поки що. Натомість рани на зап'ястях, натерті кайданами за кілька днів перебування в полоні темряви, уже кровоточать. На білих рукавах красуються темно-багряні та яскраво-червоні плями, наче мовчки повідомляють про важкі випробування, які випали на мою долю. Щоб показати двору Мейвена, скільки я вже вистраждала.

Він стоїть наді мною з незрозумілим виразом обличчя. Зубці батькової корони роблять хлопця вищим, наче гостре залізо росте просто з його черепа. Вінець короля блищить, кожна мерехтлива зірка звивається полум'ям чорного металу, всіяного бронзою та сріблом. Я зосереджую погляд на знайомому до гіркоти предметі, аби не дивитися на Мейвена. Та він усе одно притягує мене ближче, смикаючи за інший ланцюг, якого я не бачу. Лише відчуваю.

Біла долоня напрочуд ніжно обхоплює моє поранене зап'ястя, і, попри всі намагання, я таки не можу не глянути на нього. Посмішка хлопця зовсім не добра; тонка й гостра, наче лезо, вона безжально

впивається в моє тіло. Проте найболючіше ранять очі Мейвена. Її очі, очі Елари. Колись я вважала, що вони холодні, вирізблені із самого льоду. Я помилялася. Найгарячіші вогні палають блакиттю, як і його погляд зараз.

Тінь полум'я. Погляд, звісно, горить, але з усіх країв його роз'їдає темрява. Чорно-сині набряки, схожі на синці, огинають налиті сріблястими прожилками очі. Мейвен не спав. На вигляд хлопець худіший, ніж я пам'ятаю, стрункіший, жорстокіший. Волосся, чорне, як морок, і кучеряве на кінцях, уже сягає вух, а щоки короля досі гладкі. Іноді я забуваю, наскільки він юний. Наскільки ми обоє юні. Ключицю під моїм скромним платтям щипає тавро у вигляді букви «М».

Мейвен різко повертається, міцно стиснувши ланцюг у кулаці та змушуючи мене рухатися разом з ним. Ніби місяць, що обертається навколо планети.

— Станьте свідками її полону, цієї перемоги, — виголошує він, розправивши плечі перед величезним натовпом зі щонайменше трьохсот срібних, дворян і простолюддя, вартових та офіцерів. Краєм ока я бачу стражів: їхні вогняні шати постійно нагадують про клітку, в якій я опинилася. Охоронці з клану Арвен також стоять неподалік, їхні білі уніформи засліплюють, а здатність вгамовувати душити. Я ледве не зомліваю від натиску їхньої присутності.

Голос короля лунає над розкішними просторами площі Цезаря, відбиваючись від юрби, яка схвально гомонить звідусіль. Десь, безсумнівно, розташовані мікрофони та динаміки, щоб грікі слова правителя розлетілись усім містом і всім королівством.

— Познайомтеся: Мер Барров, лідер Кармазинової гвардії. — Незважаючи на своє скрутне становище, я мало не пхикаю. *Лідер*. Смерть матері не поклала край його брехні. — Убивця, терористка, найзліший ворог Норти. І зараз вона стане на коліна перед нами, зневажена аж до крові.

Ланцюг знову смикається, і я кидаюся вперед, витягнувши руки, аби втримати рівновагу. Мої очі опущені додолу, а відчуття притуплені. Стільки безглуздої пишноти. Гнів і сором пронизують мене, щойно усвідомляю, якої шкоди цей простий вчинок завдасть Кармазиновій гвардії. Червоні всієї Норти спостерігатимуть, як я тан-

цюю під дудку Мейвена, і вважатимуть нас слабкими, переможеними, не гідними їхніх зусиль, уваги чи надії. Однак це неправда. Та я нічого не можу вдіяти, стоячи зараз на вістрі ножа, залежна від милості Мейвена. Цікаво, що сталося в Корвіумі, військовому місті, яке ми побачили охопленим вогнем на шляху до Ядухи. Після мого відеозвернення там почалися заворушення. Можливо, воно стало першим подихом революції. Або ж останнім. Невідомо. І я сумніваюся, що хтось потурбується принести мені газету.

Кел застерігав мене про загрозу громадянської війни давним-давно, ще до того, як його батько помер, а поруч із принцом залишилася лише запальна дівчина-блискавка. *«Повстання по обидва боки»*. Але, стоячи тут, перед двором Мейвена та його королівством срібних, поневолена, я не бачу жодного поділу. Попри те, що я розповіла їм про в'язницю Коррос, про їхніх несправедливо засуджених близьких, про їхню довіру, зражену королем і його матір'ю, срібні досі вважають мене ворогом. Хочеться закричати від злості, проте я знаю, що не варто. Голос Мейвена завжди буде гучнішим за мій.

Чи дивляться на мене мама з татом? Думка про них викликає нову хвилю смутку, і я щосили прикушую губу, аби стримати сльози. Навіть втративши свої відчуття, не маю сумніву, що поблизу стоять відеокамери, спрямовані в обличчя. Мейвен не прогавив нагоди увіковічнити моє падіння.

Вони побачать, як я помру?

Зважаючи на нашійник, ні. Навіщо організовувати таке видовище, якщо воно завершиться простою смертю? Хтось зітхнув би з полегшенням, але моє тіло холодне від страху. Мейвен не вб'є мене. Кожен його дотик підтверджує це. Довгі бліді пальці хлопця досі тримають моє зап'ястя, а другою рукою він стискає повід. Навіть зараз, коли я повністю належу йому, він не відпускає мене. Я би краще померла, аніж опинилася в цій клітці, позбавлена волі потворною одержимістю божевільного хлопчика-короля.

Згадую його листи, кожен із яких незмінно закінчувався дивною фразою: *«До наступної зустрічі»*.

Він продовжує говорити, однак його голос стишується в моїй свідомості, а скиглення шершня звучить надто близько, змушуючи

нерви напружитися. Я дивлюся через плече, поглядом пливучи крізь натовп придворних позаду. Усі вони стоять горді й бридкі у своїй траурній чорноті. Лорд Воло з клану Самос і його син Птолемей одягнені в чорні, як смола, поліровані обладунки з лускати-ми срібними перев'язами від плечей до стегон. Глянувши на останнього, я бачу лише яскраво-червону заволоку власної люті та борюся з бажанням кинутися й здерти шкіру з його обличчя, пронизати йому серце так, як він зробив із Шейдом. Моє поривання важко не помітити, і Птолемей східно всміхається мені. Якби не нашийник і охоронці з німотними здібностями, я б перетворила його кістки на задимлені вуглики.

Чомусь його сестра, у минулому мій головний ворог, узагалі не дивиться на мене. В оздобленій чорними кристалами сукні Еванджелін схожа на блискучу зірку жорстокого сузір'я. Напевно, незабаром вона стане королевою, адже стерпіла довге перебування у статусі нареченої Мейвена. Її погляд спрямований на спину короля, темні палаючі очі дівчини впиваються в його потилицю. Легкий вітерець ворухить її блискуче сріблясте волосся, здуваючи пасма з плечей Еванджелін, проте вона не зважає. Тільки за деякий час дівчина, здається, помічає мій погляд. І навіть тоді її очі, порожні та байдужі, лише на мить зустрічаються з моїми. Я більше не варта її уваги.

— Мер Барров є бранкою короля та постане перед судом коро-ни та королівської ради. Вона відповідь за свої численні злочини.

«Як саме?» — замислююся я.

Натовп голосно реве, схвалюючи його слова. Вони — срібні, але «звичайні», не знатного походження. На ті їхнього захоплено-го галасу придворні вирізняються мовчанням, деякі з них здаються посірілими, закам'янілими, злими. Особливо клан Мерандус в одязі ненависних для мене темно-синіх кольорів мертвої королеви. Якщо Еванджелін майже не помічає мене, вони не відводять тяжких поглядів від мого обличчя; їхні очі — вогняні сині зорі — звідусіль. Я очікую почути в голові шепіт десятків голосів, що прориваються всередину, наче черв'яки у гниле яблуко, натомість чую тільки тишу. Можливо, офіцери з клану Арвен не просто тюремники, а й захисники, які придушують мої здібності, а разом і здібності

будь-кого, хто прагне використати їх проти мене. «Наказ Мейвена», — припускаю я. Більше ніхто тут не зуміє мене скривдити.

Ніхто, крім нього.

Однак мені вже боляче. Боляче стояти, боляче рухатися, боляче думати. Від падіння нашого літака, від ехолокатора, від нищівного тиску членів клану Арвен. Проте фізичні рани, синці й переломи, загояться з часом. На відміну від душевних, які печуть ще сильніше. Мій брат помер. Я стала полонянкою. І хтозна, що насправді сталося з моїми друзями багато днів тому, коли я уклала цю діявольську угоду. Кел, Кілорн, Кемерон, Брі та Треймі. Ми залишили їх посеред лісової галявини, але вони були поранені, знерухомлені, вразливі. Король міг відіслати будь-яку кількість своїх солдатів туди, аби завершити почате. Я обміняла себе на їхню безпеку й навіть не знаю, чи вижили вони.

Мейвен розповів би мені, якби я його запитала, це видно на його обличчі. Після кожного мерзенного речення, наповненого вигаданою для його наївних підданих брехнею, хлопець звертає на мене очі, аби переконатися, що я дивлюся на нього, уважно слухаю його. Наче дитина.

Я не благатиму короля про милість. Не тут. Не зараз. У мене ще лишилася гордість.

— Мої мати й батько загинули в боротьбі з цими звірами, — продовжує він свою промову. — Вони віддали своє життя, аби вберегти Норту, аби порятувати вас.

Навіть потерпаючи від болю, знемоги й сорому, я не можу не зиркнути на хлопця, гнівно зашипівши. Ми обоє пам'ятаємо смерть його батька. Його вбивство. Королева Елара шепотінням проникла у свідомість Кела, перетворивши улюбленого спадкоємця короля на смертоносну зброю. Ми з Мейвеном спостерігали, як Кела змусили стати вбивцею власного батька, відрубати йому голову та назавжди втратити право зайняти трон. Відтоді я бачила багато жахливих речей, і спогади про них досі не дають мені спокою.

Погано пам'ятаю, що сталося з королевою за стінами в'язниці Коррос. Стан її тіла опісля був достатнім свідченням того, що

нестримна блискавка може зробити з людською плоттю. Я знаю, що вбила її миттєво, без докорів сумління, без жалю. Своєю руйнівною громовицею, підживленою раптовою смертю Шейда. Останній чіткий образ битви у Корросі в моїй свідомості — це момент його падіння з голкою із холодної невблаганної сталі в серці. Птолемеї якось уникнув моєї сліпої люті, зате королеві не вдалося. Ми з полковником потурбувались, аби світ дізнався, що з нею сталося, показавши її труп під час нашої трансляції.

Шкода, що Мейвен не має здібностей Елари і не зможе зазирнути в мою голову та побачити, який саме кінець зустріла його мати. Я б хотіла, аби він відчув біль втрати так само гостро, як і я.

Хлопець дивиться на мене, коли завершує завчену промову, витягнувши одну руку вперед, аби краще показати ланцюг у ній. Кожна його дія методична, продумана, покликана зміцнити образ короля.

— Я клянусь робити те саме, покінчити з Кармазиновою гвардією та монстрами, такими як Мер Барров, або померти в боротьбі.

«Тоді помри», — бажаю заволати.

Ревіння натовпу заглушає мої думки. Сотні людей галасують, виявляючи підтримку Мейвену та його тиранії. Я плакала під час ходи через міст перед обличчями тих, хто звинувачує мене у смерті своїх близьких, і досі відчуваю, як сльози висихають на щоках. Зараз мені знову хочеться заридати, проте не від смутку, а від злості. Як вони можуть у таке повірити? Невже вони сприймають за правду настільки безсоромну брехню?

Наче ляльку, мене тягнуть геть із поля зору юрби. З останніх сил я озираюся на камери — очі світу. «Побачте мене, — благаю подумки. — Побачте, як він лукавить». Стискаю щелепи та мружуся, сподіваючись, що своїм виглядом показую стійкість, непокору та лютю. Я — дівчина-блискавка. Я — жива громовиця. Слова на смак схожі на гірку брехню. Дівчина-блискавка мертва.

Однак це останнє, що я спроможна зробити заради вищої мети та людей, яких досі люблю. Вони не спостерігатимуть за тим, як я спіткнулася. Ні, мені вдасться встояти. І хоча не знаю, як саме, я мушу продовжувати боротися навіть тут, у лігвищі звіра.

Ще один ривок змушує мене повернутися, щоб стати обличчям до королівського двору. Суворі срібні дивляться у відповідь, їхня шкіра світиться синім, чорним, фіолетовим і сірим, позбавлена життя, а жили під нею наповнені сталлю й алмазами, а не кров'ю. Вони зосереджені не на мені, а на Мейвені. І в їхніх поглядах я знаходжу відповідь. У них я бачу спрагу.

На якусь мить мені стає шкода хлопчика, який залишився сам на троні. Проте в глибині душі я відчуваю бентежний подих надії.

Ох, Мейвене, у яку халепу ти втратив.

Можна лише гадати, хто нападе першим.

Кармазинова гвардія чи лорди й леді, готові перерізати юному королю горло й забрати все, заради чого загинула його мати.

Мейвен передає повід одному з моїх охоронців, щойно ми втікаємо зі сходів палацу Білого Вогню, відступаючи в тихий вестибюль. Дивно. Він так палко бажав повернути мене назад, посадити до своєї клітки, а тепер з холодною байдужістю відкидає ланцюг. «Боягуз», — кажу собі. Він не може змусити себе глянути на мене, коли ми наодинці.

— Ти дотримав свою обіцянку? — із викликом питаю, затамувавши подих. Мій голос звучить хрипло після довгих днів мовчання. — Ти — людина слова?

Хлопець не відповідає.

Решта придворних неспішно крокують позаду нас. Їхні строї добре відпрацьовані, засновані на найменших деталях статусу та рангу. Тільки я не на належному місці, прямуючи відразу за королем, як пасує королеві. Проте королевою мене ніяк не назвеш.

Я кидаю погляд на кремезнішого зі своїх тюремників, сподіваючись побачити в ньому щось, окрім сліпої відданості. Він одягнений у товсту — куленепробивну — білу форму із застібкою на шії, рукавиці на його долонях блискучі — не шовкові, а гумові. Здрігаюся, побачивши їх. Незважаючи на німотні здібності, члени клану Арвен не бажують ризикувати поруч зі мною. Навіть якщо мені вдасться прощтовхнути іскру крізь їхні безперервні натиски, рукавиці захистять срібних і допоможуть утримати мене в нашійнику,